

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 586

PHƯỚC BÁO CHÂN THẬT – THANH PHƯỚC CHÂN THẬT

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' thứ Bảy ngày 17/07/2021.

*****

Tâm Tịnh tương ứng với cõi Tịnh. Phiền não, ưu tư, lo buồn là tâm nhiễm ô, không tương ứng với cõi Tịnh. Nhiều người khoe mình có vài ngàn tỉ, nhưng đời sống của họ không vui. Hàng ngày họ nhìn lên bảng điện, tâm lúc nào cũng bất an. Chỉ qua một đêm, nhìn lên bảng điện, họ có thể mất bốn con số, tiền bị rút giá. Tâm họ giống như triều cường, lúc thì nước cạn đáy, lúc thì nước dâng lên ngập bờ. Người xưa dạy: **“Quảng gánh lo đi mà vui sống!”**. Họ sống như vậy thì làm sao có thể quảng phiền não đi để vui sống được. **Chỉ người học Phật mới biết trải qua “thanh phước”. Người thế gian chỉ biết đến “hồng phước”, “hồng” là hồng trần. Một chút tiện nghi chỉ là hồng phước, phước của hồng trần.**

Giai đoạn dịch bệnh này nhiều người điều đứng. Có người vay tiền ngân hàng để xây những khách sạn rất to đẹp, nhưng khi không kinh doanh được thì đóng cửa khách sạn. Sân khách sạn rất rộng nhưng họ chằng dây không cho ai sử dụng. Nếu họ để cái sân to rộng đó cho mọi người sử dụng thì họ cũng tích được một chút phước. Họ không mở được tâm, lúc túng quẫn thì tâm càng bó hẹp hơn. **Chỉ người học Phật mới biết tìm hưởng thanh phước. Người không học Phật chỉ truy cầu theo danh lợi thế gian để hưởng hồng phước.**

Hòa Thượng nói: **“Phải hưởng được thanh phước. Hồng phước thế gian đầy cạnh tranh, hơn thua, rất phiền não. Người chân thật học Phật, không luận tại gia hay xuất gia, họ thân tâm Thanh Tịnh, không có dục vọng hưởng thụ năm dục sáu trần thì không có phiền não. Người có phiền não vì không thỏa mãn dục vọng, mong muốn của chính mình”**.

Mấy ngày nay, trong khi cách ly xã hội, người ta mới chỉ thiếu một chút rau, thiếu một chút nhu yếu phẩm thường ngày, thiếu một chút tiện nghi cuộc sống, họ đã cảm thấy khổ cùng cực, ca thán trên mạng Facebook, làm cho sự việc rối hơn. Trong khi đó, biết bao nhiêu người đang cực khổ, lo lắng để xử lý các ca nhiễm bệnh. Năm 1945, hàng triệu người chết đói, người khô héo, chết dần chết mòn, chết từ từ một cách đáng sợ. Chết vì Covid không đáng sợ bằng chết vì đói. Trong thời chiến tranh, anh hùng là những người ngày đêm chiến đấu dưới làn tên mũi đạn. Trong thời bình, những người ngày đêm khoác trên mình bộ quần áo bảo hộ chống dịch giống như những chiến sĩ, những anh hùng.

Nhà Phật nói: **“*Hồng phước là do dục vọng. Dục vọng đầy phiền não*”**. Các vị Tổ sư khi xưa, có vị một năm không tắm, nhưng người vẫn tỏa mùi thơm. Chúng ta quen tiêu xài hoang phí, dùng nước thì xả nước thoải mái. Ai đến nhà Thầy cũng được Thầy nhắc **“*tiết kiệm nước*”**. Lúc nào không mưa thì Thầy lấy nước rửa chén để tưới cây. Thời gian Thầy không ở nhà, mọi người vô tư dùng nước, không quan tâm đến những mô tơ chạy máy lọc nước phải chạy suốt ngày đêm. Thầy tranh thủ hứng nước mưa chứa trong tất cả các bồn, đã chứa được 30 – 40 ngàn lít nước mưa nên hai tháng nay Thầy ít dùng máy lọc nước, tắt hệ thống lọc nước.

Chúng ta phải tích phước, tạo phước từng chút, từng chút. Rửa chén bát trong nửa tiếng rất lãng phí, lãng phí thời gian, lãng phí nước, lãng phí điện. Chúng ta luôn cảm thấy mệt mỏi bởi vì chúng ta làm việc một cách dầy dụa, chậm chạp. Hàng ngày chúng ta không biết tích công bồi đức, hưởng phước báu quá nhiều mà chính mình không biết. Khi chúng ta hưởng bất cứ tiện nghi nào trong cuộc sống, chúng ta phải tư duy xem tiện nghi này từ đâu đến, từ đó mà biết tiết phước. Chúng ta phải có tâm quán xét xem xe cộ, cơm ăn áo mặc, nhà cửa mát mẻ, Khang trang, tiện nghi... từ đâu đến. Thầy nhìn cách họ sử dụng thì liền biết họ không có tâm quán xét đó. Thầy dạy: **“*Tai nghe, mắt nhìn, mũi ngửi mùi, thân cảm giác. Chúng ta phải luôn quan sát xung quanh để cảm nhận*”**. Những năm Thầy đi chiếc xe cũ, Thầy cảm giác được từng chút một.

Muốn hưởng thanh phước thì phải biết mới hưởng được. Chúng ta toàn hưởng hồng phước, hưởng phước hồng trần đầy phiền não. Hưởng thanh phước không lo buồn, không phiền não. Hòa Thượng nói: **“*Đạo lý này có mấy người hiểu được, có mấy người biết được tường tận*”**. Người ta cứ thích đầy đủ tiện nghi cuộc sống. Để có sự đầy đủ tiện nghi cuộc sống, rất nhiều người phải lao tâm khổ tứ. Chúng ta không ngày ngày tạo phước, mà ngày ngày tiêu phước, làm cho ngân hàng phước của mình ngày càng bị suy tởn, thậm chí bị âm rất nhiều.

Hòa Thượng nói: **“*Muốn độ chúng sanh thì phải có phước. Người không có phước thì chính mình không lo nỗi cho bản thân mình, nơi nơi đều gặp chướng ngại thì không thể lo cho người khác. Người có phước thì nơi nơi đều thuận lợi. Người chìm trong danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần, hưởng hồng phước thì không cách gì không bị ô nhiễm, thân tâm đều bị ô nhiễm*”**. Nói một cách khác, khi hưởng hết phước thì thân tâm đều không khỏe mạnh. Phước hồng trần đầy phiền não, lo toan.

Những tài xế cũng nhiễm bệnh, họ mang mầm bệnh đi khắp nơi. Khi tài xế phải đi cách ly thì sự vận chuyển, lưu thông trong xã hội liền bị ảnh hưởng. Khi người lái máy bay phải cách ly chống dịch thì cả hệ thống vận hành bay cũng bị ảnh hưởng. Chúng ta được học Phật, mỗi lần gặp khó khăn thì quán chiếu xem khó khăn của mình đã cùng tận chưa. Có 3 người cùng ôn nghèo kẻ khổ, ai cũng tưởng mình là người khổ nhất. Đến người thứ ba kẻ khổ cuối cùng mới trở thành người khổ nhất. Người ta vừa khổ một chút thì đã oán trời trách người.

Một lần, Sư bà trụ trì một ngôi chùa ở Hưng Yên kể về người Thầy của mình là một vị cư sĩ. Sư bà kể về Thầy của mình với tâm kính trọng. Thầy trồng rau để bán rau lấy tiền mua gạo. Phần rau non thì mang đi bán, phần gốc rau thì để lại ăn. Giường nằm của Thầy là sạp lót, phía dưới sạp có rất nhiều rết & bọ cạp cùng chung sống. Sư bà có đời sống cực kỳ giản dị nhưng luôn cảm thấy mình có lỗi với Thầy vì mình hưởng nhiều hơn Thầy. Một

lần, Thầy của Sư bà đứng trước cổng chùa, nói mọi người đừng rằng: “*Mọi người coi chừng, đừng để con nhỏ này gạt nhé!*”. Thầy nói “*con nhỏ này*” là chỉ Sư bà. Thầy bảo vệ Sư bà bởi tu hành là giải thoát, nếu chìm trong danh vọng lợi dưỡng, bị học trò cung phụng thì liền mất đạo tâm.

Hòa Thượng Hải Hiền nói: “*Người tu hành niệm Phật vãng sanh mới quan trọng, tất cả các việc khác đều không quan trọng*”. Đối với chúng ta thì niệm Phật quan trọng và tiện nghi cuộc sống cũng quan trọng.

Hòa Thượng nói: “*Người hưởng hồng phước thân tâm đều bị ô nhiễm*”. Chúng ta so sánh với Ông Bà của chúng ta ngày xưa. Thầy nhìn thấy rất rõ hình ảnh của Ông Bà ngoại. Cả một đời của Ông Bà ngoại là thanh khô, rất lam lũ, rất vất vả nhưng vô tư vô cầu. Ông bà ăn uống vô cùng giản dị, gần như một chút tiện nghi cuộc sống cũng không có. Ông Bà không có đài để nghe tin tức, mức nước sông lên cho phèn chua vào để lọc làm nước uống. Ông ngoại ăn chay trường từ rất lâu. Cứ đến giờ ăn cơm thì Ông ra ngoài vườn hái một quả ớt, chấm muối, ăn cùng cơm & rau luộc. Trong thời sơ tán, hễ phải di chuyển thì Ông mang theo mấy tấm ván để làm giường. Ông đi đến đâu thì dùng đất sét ở nơi đó để tự nặn tượng của 3 vị Thần Bếp là ông Công ông Táo để thờ.

Hòa Thượng nói: “*Nhiều người hi vọng được hưởng thanh phước lúc tuổi già nhưng sự việc thường ngược lại. Muốn tuổi già được hưởng thanh phước thì người đó phải có phước báu rất lớn, con cái đầy nhà, hiếu tử hiền tôn. Nhưng hiện tại rất ít người có được phước báu như vậy. Con cái không hiếu đạo, người già sau khi về hưu, lo được lo mất, con cháu không ngoan hiền. Nếu họ biết được vận duyên buông xả, một lòng niệm Phật thì đó mới là thanh phước vô tận*”. Ngài đến Thôn Di Đà, mọi thứ quá tiện nghi. Họ có máy giặt quần áo, máy sấy quần áo, giặt quần áo xong không cần phơi, nước giặt quần áo xả từ máy giặt quá hoang phí, máy rửa bát, máy pha cà phê... Nhiều người sau khi về hưu, do không có việc gì để làm, cho nên họ ngày ngày ở trong tâm trạng lo được lo mất, ưu tư buồn phiền trùng trùng. Họ già đi rất nhanh. Chỉ cần hai năm không gặp mặt họ, khi gặp lại thì cảm thấy như không gặp nhau đã 20 năm.

Trong cuộc sống đô thị, muốn hái rau dại để ăn cũng khó. Ở ngoại ô, rau xuyên chi & rau tàu bay mọc thành rừng. Trong giai đoạn dịch bệnh này, Thầy muốn làm nhiều việc nhưng không làm được, cho nên ngày ngày trồng rau để tặng mọi người gần xa. Đó là Thầy đang hưởng thanh phước. Mỗi buổi sáng sớm, chúng ta cùng nhau học tập cũng chính là thanh phước. Người tuổi già phải truyền nước, phải trích thuốc thì không phải là người được hưởng thanh phước.

Hòa Thượng nói:

- “*Người sau tuổi về hưu, vận duyên buông xả, phát tâm niệm Phật thì đây là thanh phước chân thật*”. Ngoài lúc niệm Phật, chúng ta làm việc thiện công hiến cho xã hội.
- “*Chúng ta biết cách hi sinh phụng hiến năng lực của mình thì tinh thần của chúng ta có chỗ nương về. Tâm có chỗ nương về, đó là câu “A Di Đà Phật”. Mục tiêu sau cùng của đời sống chúng ta là di chuyển đến Thế giới Tây phương Cực Lạc*”.

- “*Chúng ta phải tích cực tu phước*”. Người có phước thì cuộc sống liền được trang trải, mọi vấn đề liền được giải quyết một cách ôn hòa.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!